

SILVIJA BEATRIČĖ: VISĄ LAIK JAUČIAUSI KITOKIA, BET NE DĖL SAVO NEGALIOS

Kaunietei Silvijai Beatričiai dar tik devyniolika, o ji groja fortepijonu, saksofonu, gitara ir klarnetu, dainuoja, rašo knygas, kuria muziką ir žodžius, mokosi kalbų. Pasaulio nematanti mergina jau išleido poezijos knygą trimis kalbomis su kompaktine plokštele, kurioje – jos 7 kūrinių ciklas fortepijonui, baigia detektyvinį romaną, svajoja parašyti ir istorinį.

Jaunos merginos svajonių darbas – dėstyti universitete fortepijono specialybę. Šiuo metu Silvija Beatričė – antro kurso VDU Muzikos akademijos Atlikimo meno fortepijono specialybės studentė. Kas mėnesinės tikslinės išmokos, kurias teikia projektas studentams, turintiems negalią, – svari parama studijuojant ir pagalba siekiant išsvajoto tikslo, nes atsiranda įvairių papildomų išlaidų.

Apie muziką, ateitį, susijusią su muzika, jauna pianistė svajojo nuo vaikystės. Ir ši svajonė nepasikeitė nei paauglystėje, nei vėliau. Jau būdama dvejų metų mergaitė pajuto, kad nori būtent fortepijono – skambinti šiuo instrumentu buvo jos svajonių svajonė. Jau tada įsivaizdavo save scenoje.

„Mano senelė tuo metu dirbo naktine budėtoja vaikų darželyje. Vakare mane, tuo metu trimetę, įleisdavo į salę, kur stovėjo fortepijonas. Koncertuodavau ir močiutei, ir tėvams – visiems, kurie tuo metu klausė.

Tėtis, mokėsis groti akordeonu, pamokė mane fortepijono pradmenų. Kad esu gabi muzikai, pastebėjo mokyklos muzikos mokytoja ir pasiūlė mamai leisti mane į muzikos mokyklą. Iškart žinojau, ko noriu mokytis, – nei skambinimas gitara, nei dainavimas manęs netraukė.

Pasaulis be muzikos? Būtų labai liūdna. Negalėtume atsipalaiduoti. Jei nebūtų fortepijono, nežinau, kaip išgyvenčiau. Kartais juokauju, kad jei nebūtų fortepijono, man neberekėtų nieko“, – įsitikinusi pianistė.

Nors turi regėjimo negalią, mokykloje (ir darželyje) Silvija Beatričė mokėsi su reginčiaisiais. Dalykai, kuriems buvo gabi, jai ėjosi lyg per sviestą, be didelių pastangų. Tačiau ten, kur neturėjo talento, buvo sunkiau. Mat mokytis buvo sunkiau dėl techninių galimybių. Mergina dirbdavo kompiuteriu, o matematiką reikėjo mokytis be jo, tik Brailio raštu.

„Visą laik jaučiausi kitokia, bet ne dėl savo negalios. Esu kitokia iš esmės. Neturėjau ir neturiu nė vieno savo amžiaus draugo – mano geriausios draugės vyresnės po 20 ir daugiau metų. Su bendraamžiais nerasdavau bendros kalbos, pati jaučiausi kur kas vyresnė, nei esu – esu jauna senutė“, – juokiasi ji.

Šiandien visuomenėje labai aktuali problema – patyčios. Silvija Beatričė jų nepatyrė mokykloje, kurioje mokėsi su reginčiaisiais. Vis dėlto mergina tiksliai žino, kas tai yra, ir pajuto tai ne iš ko kito, o iš likimo brolių ir seserų specialiojoje mokykloje. Čia tyčiojosi tokie iš tokių.

Silvija Beatričė – vienturtė, tačiau nenusimena, kad neturi nei brolių, nei seserų.

„Mėgstu solo partijas – tiek gyvenime, tiek scenoje. Pamenu, kai man, aštuonmetei, reikėjo eiti į choro pamokas! Jūs juokaujate? Tėvams ir mokytojams pasakiau, kad jei reikės eiti į chorą, pabėgsiu. Be to, mano negaliai reikia būti vienai – juk neradčiau daiktų, kuriuos pasidėdau į tam tikrą vietą! Tai mane gerokai nervintų. Džiaugiuosi ramybe namuose. Kai rašau knygas, noriu tylos“, – pasakoja mergina.

Silvija Beatričė niekada nesvarstė atsiskirti svajonės ir rinktis „lengvesnį“ kelią. Pianiste su juodais akiniais save kartais pavadinanti muzikantė neslepia – buvo labai daug žmonių, kurie norėjo, net įkyriai varė ją studijuoti vokalo – klasikinio dainavimo. Jo mokytis mergina pradėjo vietoj choro nuo 8 metų, turėjo gerų dėstytojų.

„Juk dainuoti daug paprasčiau – paklausai melodijos, išmoksti žodžius ir dainuoji – natų skaityti čia nereikia. Turiu absoliučią klausą – tad yra ir tokių kūrinių, kuriuos galiu paskambinti iš klausos. Bet dažnai man prireikia ir dėstytojo pagalbos.

Fortepijonas – mano pašaukimas. Kartais būna dienų, kai reikia ruošti vokalo koncertui ir pagaunu save galvojančią, kad tai man nerūpi, tai – ne mano. Ir šiandien manau, kad kita specialybė man nebūtų geriau, – nesijausčiau laiminga“, – įsitikinusi ji.

Sako, blogas tas kareivis, kuris nenori būti generolu. Pati didžiausia Silvijos Beatričės svajonė – sugroti rečitalį Carnegie Hall (koncertų salė Niujorke, JAV – red. past.). Truputį mažesnė, bet irgi didžiulė svajonė – baigti doktorantūros studijas Maskvos valstybinėje P. Čaikovskio konservatorijoje.

„Visos kitos mano svajonės realesnės – noriu pabaigti ne tik bakalauro, bet ir magistro studijas, norėčiau dirbti dėstytoja. O susijusios ne su profesija... Esu karjeros moteris. Ne kartą esu sakiusi, kad jei atsiras tinkamas vyras – tegu, bet jei jo nebus – ir nereikia. Tikrai nesu iš tų, kurios tikslas – šeima ir daug vaikų – aplinkui gražioje verandoje su vaizdu į sodą“, – sako Silvija Beatričė.

„Pasaulis be muzikos? Būtų labai liūdna. Negalėtume atsipalaiduoti. Jei nebūtų fortepijono, nežinau, kaip išgyvenčiau. Kartais juokauju, kad jei nebūtų fortepijono, man neberekėtų nieko.“



Projektą „Studijų prieinamumo didinimas“ įgyvendina Valstybinis studijų fondas